

י"ז מנחם אב ה'תש"פ 7.8.20

מגזין מס' 588

ערב שבת קודש פרשת עקב

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כסנא

יסוד גדול ב'חינוך האדם את עצמו' - החסכון באנרגיה

יש לקצר ככל האפשר את משך השקיעה בנטיה הטבעית להאריך, לדשדש ולחפור בתחושות פגיעה, עלבון וכעס...

כי כל זמן שאני מתפעל מחולשותיהם של אחרים (או ממה שנדמה לי כחולשותיהם...) ומתמרמר על כך מאד... הרי לפי ערך גודל המירמור - מחליש הדבר אותי וגורע מיכולתי לעזור לעצמי להתגבר על חולשותיי שלי...!!! אמנם לשם כך יש לגלות את כוח ה'מסירות נפש' הטמון בתוככי כל אדם - היכולת לדבוק ב'נכון' רק משום שהוא 'נכון'.

ואז, בתוך המציאות הגשמית ממש, נחשפת במוחש אמיתת שורשו הפנימי של הביטוי העממי: מה שאינו 'הורג' - מחשל!!!

חייב האדם ללמוד לעזור לעצמו
כלים נפשיים לתקופתנו הבוטרת

עם הרב
יאיר כלב

יום חמישי ||

בשעה 21:30

בפייסבוק של 'עמותת תניא' ובזום
לאחר השיעור יעלה הוידאו לערוץ ה-youtube
ולאתר:

<http://www.tanyaor.com/>

קישור הזום: D4U.co.il/li/CogXB

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

כ' מנחם-אב

**יום ההסתלקות (הילולא) של הרב
המקובל ר' לוי יצחק שניאורסאהן
(אביו של הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו).**

לשתפו בענייני הכלל, ובעת מלחמת יפן רוסיה (ה'תרס"ד - ה'תרס"ה) סייע רבות לחיילים היהודים. בט"ז סיון ה'תרס"ט נולד בנם ר' ישראל אריה ליב.

לאחר שהרב החסיד ר' דב זאב קאזוויניקוב (בער וולף) נפטר בשנת ה'תרס"ח (ובאותם ימים היה הרב "האשכנזי" ר' זקהיים כבר זקן וחלוש), הציע אדמו"ר הרש"ב לחסידים למנות לרב את ר' לוי יצחק לרבה של העיר יקטרינוסלב. בשל התנגדויות מסויימות בעיר למינוי, כתב אדמו"ר הרש"ב לאחד מנכבדי העיר אגרת בה תיאר את ר' לוי יצחק כלמדן גדול וירא אלוקים, בעל מידות טובות, זך הרעיון ורך המזג. לאחר מאבק שנמשך כשנה עבר ר' לוי יצחק בסוף שנת ה'תרס"ט ליקטרינוסלב והחל לכהן כרב העיר.

עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה נהרו פליטים יהודים מכל רחבי רוסיה ליקטרינוסלב, שם קיבלו סיוע מהקהילה היהודית המקומית בראשותו של ר' לוי יצחק.

הרב המקובל ר' לוי יצחק, דור שביעי מאדמו"ר הזקן שיחוסו מזרע דוד, נולד ביום י"ח ניסן ה'תרל"ח (1878 למנינם) בעיירה פודוברנקה (רוסיה הלבנה) ונקרא ע"ש סבו (מצד אביו). משחר ילדותו ניכרו בו כישרונותיו המיוחדים ובצעירותו הוסמך להוראה.

אדמו"ר הרש"ב הציע להוריו את השידוך עם מרת חנה, בתו של ר' מאיר שלמה ינובסקי (רבה של ניקולייב), והחתונה נקבעה ל"ג סיון ה'תר"ס. כיון שהרבנית חנה חלתה רצה אביה לדחות את מועד החתונה, אולם אדמו"ר הרש"ב לא הסכים לדחיה, באומרו כי אין ממה לחשוש ואף נתן את ברכתו שהכל יהיה על הצד היותר טוב. ר' לוי יצחק ומרת חנה נישאו במועד שנקבע בעיר ניקולייב ובי"א ניסן ה'תרס"ב נולד בנם הבכור, מנחם מענדל (לימים הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו).

ר' לוי יצחק היה סמוך על שולחן חותנו בניקולייב ושקד על לימוד התורה. לימים החל אדמו"ר הרש"ב

ולא הודה באשמות שטפלו עליו. לבסוף, למרות שלא נמצאו בידי השלטונות הוכחות ברורות על פעילותו, החליטו להרחיקו מכל ישוב יהודי וגזרו עליו 5 שנות גלות בצי'אילי (קזחסטאן). במהלך המסע ברכבת האסירים שארך כחודש, בצפיפות ובתנאים בלתי אנושיים, וויתר ר' לוי יצחק על מי השתיה המועטים שקיבל על מנת שיוכל ליטול בהם את ידיו. לאחר נסיעה מפרכת הגיעה הרכבת ביום ט"ו בשבט לעיר אלמא אטא (שבקזחסטאן), ובי"ט שבט עצרה באישון ליל בעיר צ'אילי.

מיד בהיודע לרבנית על מקום הימצאו, יצאה להצטרף אליו בגלותו להקל את סבלו. במהלך שהותם בגלות טרחה והכינה במו ידה דיו מלאכותי וכמו כן השיגה ניירות, עליהם רשם בעלה את חידושי התורה שלו. גם בשולי דפי ספר "הזהר" שהיה ברשותו (מסביב לטקסט הכתוב), כתב הרב את הגיגיו והערותיו על ספר הזהר, וכן הסברים בדרך הקבלה על המאורעות העוברים עליו (חידושי וביאוריו אלה הובאו לדפוס מאוחר יותר בספרים "ליקוטי לוי יצחק" ו"תורת לוי יצחק").

[בחודש טבת ה'תש"ב הגיעו הנאצים לבית הרפואה בו היה מאושפז בנם השלישי ר' דובער (שסבל ממחלה כרונית שהצריכה טיפולים למשך פרקי זמן ארוכים). הגרמנים הוציאו את היהודים החולים מחוץ לבניין בקור העז, הורו להם לפשוט את בגדיהם, לנבוח כמו כלבים ולזחול על ארבע לעבר בור שהוכן בחצר בית הרפואה. בהגיעם לפתח הבור ירו בהם חיות האדם וזרקו את גופותיהם לבור.]

לאחר חג הפסח ה'תש"ד שוחרר ר' לוי יצחק והגיע

בשנת ה'תר"פ נפטר ר' פינחס גלמן (הרב השני של יקטרינוסלב) ור' לוי יצחק נטל על עצמו את כל הפעילות היהודית בעיר.

באותם ימים החלו אנשי ה"יבסקציה" (המחלקה היהודית הקומוניסטית במשטרה החשאית הרוסית) לנהל נגדו מלחמה, וסביב ביתו החלו עוקבים סוכני חרש כל העת. אך ר' לוי יצחק לא נרתע, ובסיוע בנו בכורו מנחם מענדל המשיך בפעילותו, תוך שהוא מנהל במחתרת "חדרים" ותלמודי תורה.

בשנת ה'תר"ץ החרימו השלטונות את כל בתי הכנסת בעיר, פרט לבית כנסת אחד אליו עבר ר' לוי יצחק להתפלל. בשנת ה'תרצ"ט, כאשר נוכחו אנשי היבסקציה לדעת כי ר' לוי יצחק הוא שעומד מאחורי כל הפעילות המחתרתית ברוסיה במקומו של אדמו"ר הריי"ץ, החליטו לעוצרו על מנת לשים קץ לפעילות היהודית. ביום ט' ניסן עצרו אותו בביתו, ששכן ברחוב בריקאדנה 13, והובילו אותו לבניין המשטרה החשאית שבעיר לחקירה שנמשכה מספר ימים. ר' לוי יצחק לקח עמו חבילת מצות קטנה שממנה בלבד ניזון בימי החקירה. וכשהגיעה הרבנית והביאה עימה אוכל כשר, נאמר לה בקרירות כי האוכל בבית הסוהר כשר וכי בעלה כלל אינו נמצא שם. לנוכח התעקשותה, כעבור מספר ימים, התירו לה לבסוף להעביר אליו אוכל ומעט כסף.

לאחר חקירתו הועבר ר' לוי יצחק לקייב, משם הוחזר שוב לבית הסוהר בדנייפרופטרובסק (יקטרינוסלב), בו שהה מספר חודשים במהלכם אף הוכנס לצינוק למשך 32 ימים. אך כל זה לא שבר את הרב ולמרות תלאותיו ומסכת ההתעללויות שעבר, נשאר ר' לויק איתן ברוחו

כיום, בין כל שאר הפעילויות הרבות שמנהלים במקום שלוחי הרבי מליובאוויטש, פועל בעירו גם בית ספר ממלכתי יהודי הנקרא על שמו "אוהל לוי יצחק".

מספריו:

- 'ליקוטי לוי יצחק': הערות לספר הזוהר ואגרות קודש.
- 'תורת לוי יצחק': חידושים וביאורים לש"ס ומשנה.

לאלמא אטא. המחלה הממארת שכרסמה בו התפרצה עתה במלוא עוזה והרופאים לא מצאו תרופה למחלתו. ביום שלישי בלילה מלמלו שפתיו כל העת מבלי שקולו יישמע, לפתע פקח את עיניו וביקש מים לנטילת ידיים. כאשר הגישו לו את המים, אמר בקול חלוש: 'יש להתכונן לעבור לצד ההוא'. למחרת מצבו החמיר והוא סבל מכאובים חמורים... ולעת ערב החזיר את נשמתו לבוראה.

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'תורה', 'חיים', 'אמונה', 'עבודת ה'אדמו"ר', 'הנהגה', 'תורה', 'תורה', 'תורה', 'תורה', 'תורה', 'תורה', 'תורה', 'תורה'. Below this is a large video player showing a man speaking. To the right of the video player is a calendar for the month of Tishrei 5778. Below the video player is a grid of video thumbnails, each with a title and a small image. To the right of the grid is a QR code. At the bottom of the page, there are more links and a footer.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר האשודרג

Www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

הלוויה ו'לחיים'

היה חם ולח בקיץ וקר מאוד בחורף. האדמה היתה בוצית וטובענית, ויתושים מילאו כל פינה. יום אחד, כשהאיש חלה במחלת הטיפוס, לקחה אותו רעייתו לבית הרפואה המקומי, השאירה אותו שם ועזבה עם בנה.

באין ברירה קיבלו עליהם רבי לוי יצחק והרבנית חנה את עול הטיפול בחולה. הם סעדו אותו במסירות, ובכל יום כיתתו את רגליהם מרחק של חמישה קילומטרים מביתם כדי לבקרו ולדאוג לשלומם.

אך מצבו של האיש הידרדר והוא שבק חיים. רבי לוי יצחק קיבל את הבשורה בעצב. מייד התעשת, והחל לדאוג להבאת המנוח לקבר ישראל. הוא הצליח לשכנע רופא יהודי גולה להשגיח על הנפטר לבל יחולל גופו עד מועד הקבורה.

רבי לוי יצחק עשה צעד נועז. הוא ניגש אל משרד הדואר ושיגר מברק בהול ליהודי העיר הסמוכה, קזיל ארדה. זה היה מעשה מסוכן, שכן המשטרה החשאית פיקחה על מעשיו, ועצם יצירת הקשר היתה עלולה להשית עליו עונש חמור. אך הוא לא היסס, כאשר על כף המאזניים היתה מונחת הבאת נפטר לקבר ישראל. במברק ביקש שנציג מהקהילה יבוא לצ'יאל, לסייע לו בקבורה. הוא חתם את שמו הפרטי בלבד וקיווה לטוב.

למחרת הופיע בביתו 'הרב' של קזיל ארדה. זה היה יהודי שהתפרנס מצחצוח נעליים ברחובה של עיר. אליו התלווה גבאי החברא קדישא, שלא ידע לקרוא לשון הקודש אך היה ירא שמים.

השניים הביאו עמם את כל הדרוש לקבורה: קרשים להרכבת ארון, פשתן חדש לתפירת תכריכים ועוד. השניים סיפרו על הסיכון הרב הכרוך בהשגת הציוד, שנגנב ממחסני הצבא על ידי בנו של הגבאי, קצין בצבא.

הוא פגש אותו ברחוב הכפר הנידח צ'יאל שבקזחסטון, שאליו הוגלה בידי שלטון הרשע הקומוניסטי. שמחה מילאה את לבו: סוף סוף יוכל למצוא שפה משותפת עם יהודי תלמיד חכם ושומר מצוות.

זה היה בשנת תש"ד (1944). רבי לוי יצחק שניאורסון, רבה של העיר יקטרינוסלב (כיום דניפרו) שבברית המועצות ואביו של הרבי מליובאוויטש, ספר כבר את השנה הרביעית לשילוחו לגלות. הוא שָׁבַע תלאות ומרורים בחיים הקשים, בחברת כפריים נבערים, הרחק ממשפחתו ומקהילתו, שנותרה בלי רועה.

זו היתה נקמתם של הקומוניסטים ברב הגאה והנחוש, שלא הסכים להיכנע והוסיף להפיץ תורה ולעודד יהודים לקיימה. רבי לוי יצחק נאסר, נחקר ועונה, ולבסוף שולח כאחרון העבריינים לגלות קשה.

גם בגלות לא נפלה רוחו. הוא הוסיף להגות בתורה, ולא נרתע מפעילות רבנית על אף היותו אסיר מעונה ונרדף. הוא יצר קשרים עם היהודים שחיו בסביבתו, רובם גולים אומללים כמותו, רומם את רוחם והרעיף עליהם נוחם ועידוד.

יותר מן הרעב והתנאים הירודים שהיו מנת חלקו, העיקר על רבי לוי יצחק הבדידות וחוסר היכולת לשוחח בדברי תורה וחסידות עם מי שיכולים להבין את דבריו. לכן גדולה היתה שמחתו לגלות יהודי בעל ידע תורני נרחב. בעבור רבי לוי יצחק זו היתה בשורה מרעננת ממש, אם כי זו נמהלה בהשתתפות בצערו של האיש, הסובל אף הוא מידו הקשה של השלטון הסובייטי.

רבי לוי יצחק ורעייתו פגשו גם את אשתו ובנו של האיש, שבאו להתגורר עמו. אלא שהאשה לא הצליחה להסתגל לתנאים הקשים ששררו בצ'יאל. מזג האוויר

השלושה יצאו לאתר חלקת קרקע המתאימה לקבורה בשדה הפתוח. כל העת בלשו מבטיהם לצדדים, מחשש שעין זרה תבחין במעשיהם. הימצאותם בחברת ה'פושע' המפורסם היתה עלולה לסבך אותם עם השלטונות. סוף סוף אותרה פיסת אדמה מתאימה, ורבי לוי יצחק הנחה את השניים להתחיל במלאכה. הוא עצמו שב אל בית הרפואה, לבקש 'מחילה' מהנפטר. לאחר מכן חזר אל ביתו, לבל ייתפס בעצמו בפעילות הדתית האסורה. כל הזמן הזה נשא תפילה שהשניים יצליחו במלאכתם. בשעה ארבע אחר הצהריים באו השניים לביתם של רבי לוי יצחק והרבנית. אגלי זיעה ניגרו ממצחם, והם נראו יגעים מהמאמץ הממושך. ועם זה פניהם האירו בסיפוק ובאשר על שעמדו במשימה הקדושה בהצלחה. "תודה

לך", אמרו לרבי לוי יצחק, "על שזיכית אותנו במצוה החשובה".

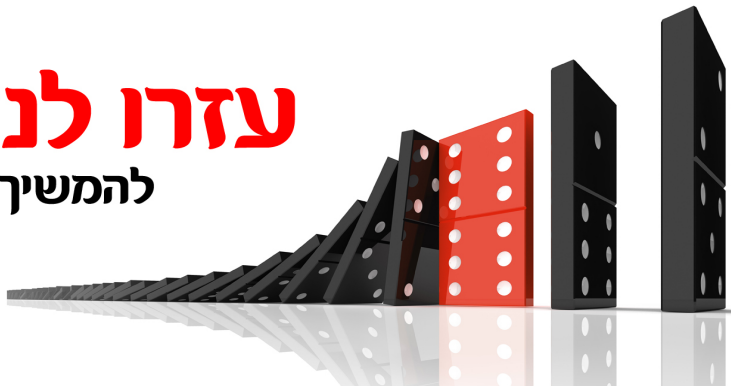
רבי לוי יצחק הודה להם בהתרגשות ובירכם בחום. הוא שוחח עמם עוד זמן מה, בעיקר עם 'הרב', שהפגין ידע תורני מועט. חברו, שהיה חסר כל ידע יהודי, ואף לא דיבר ביידיש, התקשה לבטא את רגשותיו במילים. הוא רצה לשבח את רבי לוי יצחק, ולהביע את השתאותו ממסירות נפשו למען היהודי המנוח, אך לא ידע כיצד. הוא לחץ אפוא בחוזקה את ידו של רבי לוי יצחק, ואמר את שתי המילים היחידות שהכיר בלשון הקודש: "לחיים, רבי!".

(על פי יומנה של הרבנית חנה שניאורסון)

לרגל יום הסתלקותו של רבי לוי יצחק שניאורסון,
בכ' במנחם-אב תש"ד)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע** (תנ"י

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת עקב

ברכת ה' בשכר שמירת התורה וקיום המצוות

משה ממשיך קודם פטירתו בדברי הסיכום והאזהרה לבני ישראל לפני כניסתם לארץ: הקב"ה מבטיח כי שמירת התורה ומצוותיה תביא לקיום בריתו עם האבות ולברכת ה' לעם ישראל בכל טוב: בבנים ובני בנים; ביבולים חקלאיים; בצאן ובבקר; בכבוד ובגדולה בין העמים; בבריאות ובשליטה על כל האויבים שמסביב.

להאמין ביכולת ה'

משה מכין תרופה כנגד מורך הלב שיפול בלב העם: "כי תאמר בלבבך, רבים הגויים האלה ממני, איכה אוכל להורישם"? בכל עת שיעלה בהם חשש זה, אומר משה, עליהם לזכור את האותות והמופתים שעשה להם ה' במצרים ובמדבר ויתחזקו באמונתם גם עתה ביכולת האלוקית.

ובאשר לכיבוש הארץ, מוסיף הוא ואומר, הרי שהדבר יתבצע אט אט ובשלבים, שהרי באם תתפנה הארץ בבת אחת מיושביה עלול הדבר להופכה למקום שומם השורץ חיות רעות. וחוזר משה ומזהירם אשר עם התנחלותם בארץ, מחוייבים הם לבער ממנה את תרבות הגויים יושבי הארץ וסביבתה ולנתץ כליל את אליליהם.

מבחני העבר ונסיונות העתיד

וחוזרים ועולים בדברי משה הענינים הבאים: ירושת הארץ המובטחת, האזהרה אודות קיום ושמירת המצוות וכן זכרון חטאי העם במדבר. משה מתייחס לטורח

מסעות ישראל במדבר כאל נסיון מאת ה' שנועד לבחון את אמונת העם באלוקיו. העם מיטלטל בין קצוות – מחד מועקת שממון המדבר וסכנותיו, ומאידך עמידה אל מול נוכחות אלוקית מוחשית המתגלה להם בניסים גלויים המלווים את העם בדרכו אל הארץ המובטחת, ארץ זבת חלב ודבש.

משה מפרט את השפע והברכה שיזכו להם בארץ המובטחת ומזהיר מפני תחושת 'כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה'. באשר גבהות הלב מביאה להתנכרות לה' מקור השפע והברכה, וממילא לחלישות באמונה המובילה לאבדון.

השתלשלות האירועים במדבר

משה מודיע לבני ישראל כי הצלחתם בכיבוש הארץ לא תבוא בשל מעשיהם הטובים, כי אם (בזכות הברית שכרת ה' עם האבות וכן) בשל רשעת העמים יושבי הארץ שהביאה לנישולם מאדמתם.

על מנת להדגיש ולחזק הענין, מזכיר משה את קשיות עורף העם וחטאיו (לאורך כל ימי מנהיגותו) למן יציאת מצרים. את חטא העגל, שעה שהוא, משה, עלה אל האלוקים לקבל את הלוחות, ואת תחנוניו לפני ה' להשיב כעסו מעליהם. עוד מפרט משה את חטאי העם שעה שחלקו עליו ונתאו לבשר, ואת חטא המרגלים שגרם להארכת נדודיהם במדבר ארבעים שנה.

כמו כן מזכיר הוא את שבירת הלוחות בשל חטא העגל,

שעל כן ציוהו ה' לפסול שני לוחות אבנים ('הלוחות השניים'), עליהם כתב ה' בפעם השנייה את 'עשרת הדברות'. לוחות אלה הונחו למשמרת בארון עץ השיטים. עוד מזכיר משה את הסתלקות אהרן אחיו הכהן הגדול, את מינוי בנו אלעזר לכהן תחתיו ואת בחירת שבט לוי לשרת בקודש, מינוי לדורות.

בזכות ברית אבות

למרות כל חטאי העם אין ה' מפר את בריתו עם האבות. אלא שמכל מקום שב הוא ומבקש מבניו כי ישמרו גם הם מצידם את הברית על ידי דבקותם בתורה ובדרכי ה'. שוב מזכיר משה את החסד הגדול שעשה ה' עם בני ישראל כשהוציאם ממצרים, את נפלאותיו עמם במדבר ואת ירושת הארץ הטובה שיעניק להם בזכות ברית אבות.

בין דבריו אודות הברכה שתחול עליהם בזכות הנהגתם הטובה, אומר משה את פרשת "והיה אם שמוע תשמעו" (היא הפרשה השנייה של 'קריאת שמע').

בפרשה זו מוזכרות: החובה לאהוב את ה'; לעובדו ע"ש שמירת חוקיו, משפטיו ומצוותיו בכל לב ובמסירות נפש; ההבטחה אשר קיום הדבר על ידם יביא לברכת מטר השמים וברכת הארץ; והאזהרה שבאם לאו – יפגע בהם חרון אף ה' ותיעצר השפעת הברכה בעבורם.

גם בפרשה זו, כהמשך לפרשה הראשונה של קריאת שמע, מוזהרים בני ישראל אודות לימוד התורה, קיום מצות תפילין, חינוך ילדיהם בדרך התורה וקיום מצות מזוזה. בסיום הפרשה, שוב מוזכרת ההבטחה אשר בקיום כל אלה יזכו לאריכות ימים על אדמת הארץ המובטחת מתוך שלום ובטחון.

למעלה ממילוי חובה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

זה, בפרשת בחוקותי, כאשר עם ישראל עובד את ה' למעלה מכפי שהוא מצווה, הוא זוכה לשכר שלמעלה מגדרי הטבע, בבחינת "מידה כנגד מידה".

חשיבות היגיעה

מכאן יש להפיק הוראה בעבודת ה': אנו רואים את גודלה וחשיבותה של היגיעה בענייני התורה והמצוות. לא דיי שיהודי לומד תורה ומקיים מצוות, אלא הדברים צריכים להיעשות מתוך עמל ויגיעה, למעלה מהמידה והגדרים של טבעו, אפילו של טבע הנפש האלוקית.

יכול יהודי לטעון: הוא אינו רואה הכרח בעבודת שלמעלה מטבעו. לדעתו הוא כבר מסור ונתון לעבודת ה', וטבעו כבר מושך אותו לענייני התורה והמצוות. למה אפוא הוא מוכרח לשבור את הטבע (וההרגלים) של הנפש האלוקית?

שפע ללא מידה

על כך משיבים לו: יהודי נדרש לעבוד את ה' "בכל מאודך", למעלה מהמידה המתחייבת מצד טבעו. כל עוד היהודי עובד את הקב"ה על פי טבעו וגדריו, אין אנו יכולים להיות בטוחים שיתמיד בכך, ונדרשת אזהרה "הישמרו לכם פן יפתה לבבכם". זאת ועוד: עבודה כזאת מכונה "לא עבדו", ו"אין ישראל עושין רצונו של מקום". לעומת זה, על ידי עבודה בבחינת "בכל מאודך" מקבלים את השפע האלוקי מלמעלה בלי מדידות והגבלות, ועד שאפילו דברים שהם הפך הברכה מתהפכים לטוב ולברכה.

(מתוך הספר 'שולחן שבת')

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך יט)

בפרשת "והיה אם שמוע תשמעו", המופיעה בפרשתנו, מצויין השכר שנותן הקב"ה על קיום המצוות – "ונתתי מטר ארצכם בעתו". שכר מעין זה הובטח גם בפרשת בחוקותי: "ונתתי גשמיכם בעתם". אולם יש הבדל בין שתי הבטחות השכר הללו: בפרשתנו מסביר רש"י כי ירידת הגשם "בעתו" משמעותו – "בלילות, שלא יטריחו אתכם". לעומת זאת, בפרשת בחוקותי הוא מסביר שהכוונה היא ל"בשעה שאין דרך בני אדם לצאת, כגון בלילי שבתות".

כשהגשם יורד בלילה, יש כאן ברכה לבני האדם, שאינם מופרעים על ידי הגשם, אבל עדיין זו ברכה בתוך גדרי הטבע; אולם כשהגשם יורד רק בלילות שבת, ובכל זאת הוא מספיק לכל הצרכים – זו ברכה שלמעלה מדרך הטבע. ואכן, בפרשת בחוקותי מפורטות עוד ברכות שהן למעלה מגדרי הטבע.

מידה כנגד מידה

ההבדל הזה נובע מהשוני בעבודת ה' בשתי הפרשיות הללו. בפרשתנו אכן מדובר על "אם שמוע תשמעו אל מצוותי", כאשר עם ישראל ממלא את רצון ה', אבל הוא מסתפק בקיום חובותיו בלבד, ואילו בפרשת בחוקותי מדובר על עמל תורה, יותר מכפי שהיהודי מצווה מצד גדרי מצוות לימוד התורה.

דבר זה נרמז בפירוש רש"י בפרשתנו: "עשיתם מה שעליכם, אף אני אעשה מה שעליי". כלומר, הקב"ה אומר לעם ישראל: אתם עובדים אותי כפי החובה המוטלת עליכם, אף אני אתן לכם את השפע והברכה שאני חייב לתת לכם, כפי שהם מדודים על פי גדרי הטבע. לעומת

חסידות על הפרשה עקב

אומר הרב המגיד: תפארת היא מיזוג של שתי מידות מנוגדות, חסד וגבורה. מיזוג זה אפשרי רק על ידי המשכת מדרגה נעלית ביותר (וכמו שני שרים המנגדים זה לזה, שבעומדם לפני המלך מתבטלים בפניו שניהם ממציאותם ויכולים להתחבר יחד), והמשכה זו נרמזת באות ו', המורה על המשכה מלמעלה למטה.

(מגיד דבריו ליעקב' (הוספות) סימן י"ג)

רמז לשלושת הגאולות דגנך ותירושך ויצהרך (יא,יד)

אמר הגאון המקובל רבי לוי יצחק, אביו של הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו, שבפסוק זה נרמזות שלושת הגאולות: חג הפסח, פורים וחנוכה.

דגנך – חג הפסח. שכן גלות מצרים החלה בחלומו של יוסף "והנה אנחנו מאלמים אלומים" וזהו דגן. לאחר מכן ירדו בני יעקב למצרים לשבור בר – דגן. בני ישראל יצאו ממצרים כאשר "משארותם צרורות בשמלותם" – שוב דגן.

תירושך – פורים, שכן נס פורים אירע על ידי יין (ושתי נטרדה במשתה היין ובמקומה באה אסתר, וכן מפלת המן היתה במשתה היין שעשתה אסתר).
יצהרך – חנוכה, שהרי נס חנוכה קשור בפך השמן.

(מפי השמועה)

מקור הכח האמיתי

**ארץ אשר אבניה ברזל (ח,ט)
אל תקרי אבניה אלא בונים (תלמידי חכמים
מקיימי עולם בבניניהם, רש"י במסכת תענית)**

כדי לבנות את ארץ ישראל יש צורך גם ב'ברזל' כפשוטו, היינו צבא ונשק שירתיעו את שונאי ישראל; אבל יש לזכור תמיד ש'ברזל' זה אינו אלא לבוש בדרך הטבע לכחנו האמיתי, לימוד ושמירת התורה.

(משיחת כ' מנחם אב תשל"ז)

המבטל עצמו לעיקר - ניצל מן הטפל מה ה' אלוֹקִיךָ שואל מעמך (י,יב)

הקב"ה דורש מכל יהודי שיהיה בבחינת 'מה' וביטול, שאז (ממילא) לא יתאוה כלל לתענוגי העולם. וכמו שר גדול העומד לפני המלך, שמפני אימת המלך מתבטלת כל מציאותו, עד שגם אם יזדמן לו הגדול שבתענוגי העולם לא יתאוה אליו כלל.

(כתר שם טוב' עמ' נ"ו)

שלום בין הפכים הגדול הגיבור והנורא (י,יז)

הגדול – חסד; **הגיבור** – גבורה; **הנורא** – תפארת. מדוע נוספה אצל תפארת אות ו', "והנורא"?

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים שיעורים, ניגונים,
ושידורים חיים.

עודה ראשונה לנפש

סדר התנ"ך

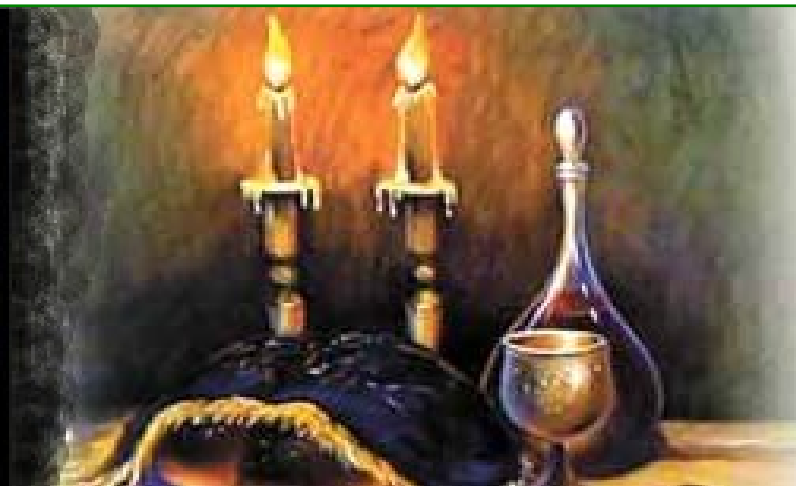
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
20:09	18:55	י-ם
20:11	19:10	ת"א
20:12	19:02	חיפה
20:10	19:00	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון